

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **I. T.**
narozen X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2 - Nové Město

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2024, č. j. MV-99641-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda bylo namístě zastavit řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 42 ve spojení s § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v situaci, kdy k žádosti nebyly ani po uplynutí dodatečně prodloužené lhůty stanovené ve výzvě k odstranění vad doloženy všechny podklady.

2. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, který na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 18. 12. 2021 do 17. 12. 2023. Před skončením platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podal dne 11. 12. 2023 žádost o prodloužení jeho platnosti.
3. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) shledalo, že žalobcova žádost není úplná, a proto ho vyzvalo k odstranění vad ve stanovené lhůtě, kterou mu usnesením ze dne 8. 3. 2024, č. j. OAM-00286-9/DP-2024 (dále jen „usnesení ze dne 8. 3. 2024“) prodloužilo. Po uplynutí této lhůty ministerstvo usnesením ze dne 28. 5. 2024, č. j. OAM-00286-11/DP-2024 (dále jen „prvostupňové usnesení“) řízení o žádosti zastavilo, neboť shledalo, že žalobce ve stanovených lhůtách zákonem požadované doklady nepředložil. Odvolání žalobce proti žalovaní zamítla rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), a prvostupňové usnesení potvrdila.
4. Proti napadenému rozhodnutí se žalobce brání žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

Žaloba

5. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, poukazuje přitom na § 3, § 36 odst. 1 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).
6. Žalobce dále namítá, že došlo k chybné aplikaci úpravy koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Má za to, že její uplatnění bylo ze strany žalovaného přepjatým formalismem. Připomíná, správní řízení je jeden celek na sebe navazujících správních úkonů, a to i v rámci opravného prostředku, proto žalované nic nebránilo, aby k doloženým dokladům přihlédl až v průběhu odvolacího řízení. V této souvislosti zmiňuje i porušení zásady vyšetřovací podle § 50 odst. 3 správního řádu.
7. Žalobce rovněž namítá, že jeho podání, které bylo ministerstvu doručeno dne 6. 3. 2024, mělo být vyhodnoceno jako odvolání proti usnesení ze dne 8. 3. 2024. Jelikož to žalovaná nezohlednila, je žalobce přesvědčen, že došlo ke zkrácení na jeho právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.
8. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že žalovaná při posuzování dodržení základních zásad správního řízení nezohlednila, že se jedná o cizího státního příslušníka. Této okolnosti měla věnovat důkladnou pozornost při přiměřenosti poučení.
9. Žalobce taktéž cítí otřesení své právní jistoty zásadní měrou z důvodu, že měl legitimní očekávání ve spravedlivé rozhodování správního orgánu.

Vyjádření žalované

10. Žalovaná připomíná, že žalobce byl vyzván k doložení konkrétních chybějících dokladů (prokázání rozhodných příjmů a potvrzení orgánů finanční správy o bezdlužnosti či o výši nedoplatků), které však ve stanovené lhůtě nedoložil, a proto bylo řízení o jeho žádosti zastaveno. V podrobnostech odkazuje na konkrétní části odůvodnění napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

rozhodnutí, v němž byly tyto skutečnosti dostatečně popsány. Neztotožňuje se s tvrzením žalobce o nezákonnosti, věcné nesprávnosti či vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí a má za to, že bylo vydáno v souladu se všemi zásadami a požadavky plynoucími ze správního řádu. Připomíná, že žalobce byl po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Bylo tedy na něm, aby využil práva podat odvolání proti usnesení ze dne 8. 3. 2024, přičemž jeho podání ze dne 6. 3. 2024 nemohlo být považováno za odvolání proti zmiňovanému usnesení, a to ani dle obsahu, ale ani s ohledem na chybějící časovou návaznost.

11. Žalovaná dále připomíná, že v případě žalobce jde už o několikátou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Musel si tedy být žalobce vědom toho, jaké zákonné náležitosti má jeho žádost obsahovat, aby jí bylo kladně vyhověno. O povinnosti doložit chybějící doklady byl přitom jasně, srozumitelně a konkrétně poučen v přípisu ze dne 5. 1. 2024 obsahujícím výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 5. 1. 2024, tedy bylo dostáno požadavkům zmiňovaným v judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“), konkrétně v rozsudcích NSS ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 23/2011-88, či ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76. Žalobce byl sice zčásti aktivní, neboť na výzvu k odstranění vad žádosti reagoval žádostí o prodloužení lhůty a následně i dodal jeden z požadovaných dokladů (konkrétně potvrzení od (Pražské) správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti žalobce), ostatní chybějící doklady však nedodal. Neučinil tak ani po prodloužení lhůty na základě usnesení ze dne 8. 3. 2024. Zákonné důvody pro zastavení řízení proto byly dle žalované splněny.
12. Žalovaná rovněž nesouhlasí s tím, že by na danou věc nemohla být aplikována zásada koncentrace řízení. Má za to, že nemohla zohlednit dodatečná podání v rámci odvolacího řízení, neboť nešlo o skutečnosti či důkazy, pro které by bylo možné od zásady koncentrace řízení upustit, a tedy pozdní doložení dokladů prominout ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Rovněž nesouhlasí s námitkou přepjatého formalismu; naopak v daném případě byly naplněny zákonné důvody pro zastavení řízení.
13. S ohledem na uvedené navrhuje žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci

14. Soud ověřil, že žaloba byla podaná včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, a přezkoumal je v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
15. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání za podmínek § 51 s. ř. s.
16. Žaloba není důvodná.
17. Soud předně nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
18. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se přitom neodvívá od subjektivní představy účastníka o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněn (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3 As 292/2016-67).

19. Takovými vadami však napadené rozhodnutí v žádném případě netrpí. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehledně shrnula průběh řízení o žádosti, obsah žalobcem předložených listin, nosné důvody prvostupňového usnesení a aplikovanou právní úpravu včetně judikatury, načež konstatovala, že podmínkou pro vyhovění žádosti bylo doložit doklady specifikované v § 46 odst. 7 písm. d) ve spojení s § 178e odst. 1 písm. a) a b) a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následně dospěla k závěru, že pokud žalobce tyto doklady nepředložil, pak ministerstvo postupovalo správně, vyzvalo-li k jejich doložení a stanovilo k tomu lhůtu. A pokud žalobce ve stanovené a ani dodatečně prodloužené lhůtě ministerstvem požadované podklady nedoložil, došlo dle žalované správně k zastavení řízení z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaná rovněž s odkazem na právní úpravu a judikaturu vyložila, proč v daném typu řízení tížila povinnost předložit doklady žalobce, a současně neshledala žádné omluvitelné okolnosti, které by žalobci bránily předložit tyto doklady dříve. Stejně tak vysvětlila, proč považuje za nevěrohodná jeho tvrzení o tom, že by doklady týkající se potvrzení bezdlužnosti byly vydávány se zpožděním na straně správních orgánů. Soud konstatuje, že žalovaná dala jednoznačnou odpověď na podstatu žalobcem uplatněných odvolacích námitek a jednoznačně vyložila důvody, které ji vedly k nevyhovění žalobcovu odvolání. Skutečnost, že žalobce s těmito důvody subjektivně nesouhlasí, nezakládá objektivní nedostatek důvodů způsobilých přezkoumání.
20. Namítá-li žalobce v souvislosti s nepřezkoumatelností porušení § 3, § 36 odst. 1 a § 52 správního řádu (viz str. 2 žaloby), pak tato část žalobní argumentace není soudu příliš srozumitelná. Není totiž zřejmé, jak by zmiňovaná ustanovení měla souviset s otázkou souběžně namítané přezkoumatelnosti. Úprava § 3 správního řádu zakotvuje povinnost správních orgánů zjišťovat skutkový stav bez důvodných pochybností, § 36 odst. 1 správního řádu upravuje právo účastníků činit návrhy a navrhopat důkazy až do vydání rozhodnutí nebo do okamžiku stanoveného usnesením správního orgánu, § 52 správního řádu upravuje povinnost účastníků označit navrhované důkazy a zásadu jejich volného hodnocení. Dle soudu jde tedy o právní úpravu zcela mimoběžnou s tvrzeními žalobce o údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Soud přitom nenalézá provázanost zmiňovaných ustanovení ani ve vztahu k jiným tvrzením žalobce. Nelze proto než uzavřít, že prostý výčet odkazů na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami nemůže založit plnohodnotný žalobní bod (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).
21. Další žalobní bod se týká otázky uplatnění koncentrace v řízení o žádostech vedených podle zákona o pobytu cizinců. V širším smyslu pak sporu o tom, zda měl žalovaný přihlížet k listinám, které žalobce předložil až v odvolacím řízení, resp. zda bylo povinností správních orgánů si tyto listiny opatřit z vlastní iniciativy.
22. K tomu soud předesílá, že žalobce zčásti mylně zaměňuje odpovědnost správních orgánů za zjištění skutkového stavu s odpovědností účastníka za obsahovou kvalitu jeho žádosti. Žalobcem zdůrazňovaná povinnost správních orgánů zjistit z vlastní iniciativy všechny rozhodné skutečnosti se uplatňuje v řízeních zahajovaných z moci úřední, v nichž má být účastníkovi ukládána nějaká povinnost, typicky ve věcech správního trestání. V těchto

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

typech řízení je důkazní břemeno na straně správních orgánů a zásada koncentrace (§ 82 odst. 4 správního řádu) se v nich neuplatní (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, nebo ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, odst. 14). To znamená, že v řízeních vedených z moci úřední lze k listinám nebo k jiným důkazním prostředkům předloženým poprvé až v odvolacím řízení přihlížet v zásadě bez omezení.

23. V řízeních zahajovaných na žádost účastníka je tomu ale jinak. Judikatura konstantně dovozuje, že v řízeních o žádosti leží primární břemeno tvrzení a břemeno důkazní na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to platí i v řízeních o žádostech vedených v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, odst. 16). V těchto typech řízení je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, nelze tento nedostatek zhojit cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, či ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60). Nutno podotknout, že právě zmíněný rozdíl v požadavcích na procesní aktivitu účastníka v řízení o žádosti oproti řízení z moci úřední žalovaná ve svém rozhodování zjevně reflektovala a správně to i ve svém odůvodnění shrnula (viz str. 6 napadeného rozhodnutí).
24. V řízeních o žádosti proto (na rozdíl od řízení vedených z moci úřední) zcela běžně u k uplatňování zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož se *[k] novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*“, a to aniž by se připouštěly odchylky. Zcela explicitně to vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48 uvedl, že *„[s]těžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009-60). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytoových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc. NSS se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohla doklady předložit již v řízení I. stupně. (...) Aplikace zásady koncentrace řízení v takovém případě není zbytečným formalismem. (...)“*
25. Nejinak je tomu i v nyní posuzované věci, ve které se žádná výjimka ze zásady koncentrace řízení nemůže uplatnit. Nebylo zde totiž vedeno žádné řízení z moci úřední, nebylo Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

rozhodováno o uložení povinnosti či o odnětí práva, ani o otázce správního trestání. Z téhož důvodu zde nebyl ani prostor k uplatnění žalobcem zdůrazňované zásady vyšetřovací ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu. V tomto směru jsou zcela nepřiléhavé v žalobě citované pasáže z komentářové literatury, neboť autorka žaloby zjevně přehlíží, že v žalobcově věci nešlo o řízení o uložení povinnosti (k němuž se tematicky vztahuje pasáž z komentáře J. Vedrala citovaná na str. 4 žaloby), nýbrž o řízení o žalobcově žádosti. V řízení o žádosti je však uplatnění zásady koncentrace řízení zcela namístě. Její uplatnění ze strany žalované nepředstavovalo žádný přepjatý formalismus, nýbrž řádný procesní přístup.

26. Žalovaná i ministerstvo navíc aplikovaly zásadu koncentrace řízení správně.
27. Jak plyne ze správního spisu, ministerstvo po obdržení žalobcovy žádosti shledalo, že k ní nebyly přiloženy doklady prokazující žalobcovy příjmy a jeho případné dluhy vůči státu, a proto ho přípisem ze dne 5. 1. 2024 vyzvalo, aby jednak doložil, že jeho úhrnný měsíční příjem a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a dále aby doložil potvrzení finančního úřadu, správy sociálního zabezpečení a celního úřadu o bezdlužnosti či případných nedoplatecích. K tomu mu stanovil lhůtu 30 dnů od doručení zmiňovaného přípisu. Jak dále plyne ze správního spisu, na zmiňovanou výzvu žalobce zareagoval podáním ze dne 24. 2. 2024, v němž žádal o prodloužení lhůty k dodání požadovaných podkladů o 60 dnů z toho důvodu, že podal daňové přiznání za rok 2023 a požádal o přiznání bezdlužnosti, ale platební výměr bude vystaven až v polovině dubna. Ministerstvo žádosti vyhovělo a usnesením ze dne 8. 3. 2024 prodloužilo lhůtu k předložení požadovaných podkladů do 26. 4. 2024. V návaznosti na to bylo ministerstvu doručeno dne 6. 3. 2024 podání žalobce, jehož přílohami byl výpis z živnostenského rejstříku a rozsudek Okresního soudu Praha-východ ze dne 20. 4. 2022, č. j. 3 Nc 2609/2022-37 schvalující dohodu žalobce a jeho manželky o péči a výživném k jejich nezletilým dětem na dobu před a po rozvodu. Nic z toho však nebyly doklady specifikované ve výzvě ministerstva ze dne 5. 1. 2024 (tedy doložení úhrnného měsíčního příjmu a potvrzení finančního úřadu, správy sociálního zabezpečení a celního úřadu o bezdlužnosti či případných nedoplatecích). Až teprve po uplynutí dodatečně prodloužené lhůty (do 26. 4. 2024) žalobce doložil (v rámci podání ze dne 17. 5. 2024) pouze jediný z požadovaných podkladů, a to sdělení Ústřední správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 5. 2024 potvrzující absenci nedoplateků na pojistném na sociálním zabezpečení. Ministerstvo tedy v okamžiku vydání prvostupňového usnesení (dle záznamu ve spise předáno k vypravení 28. 5. 2024) skutečně nemělo k dispozici podklady pro vyhovění žádosti, k jejichž doložení ho předtím vyzývalo a stanovovalo mu k tomu lhůtu, kterou mu dokonce k žádosti prodloužilo. Zcela správně proto zastavilo řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
28. Ze shora rekapitulovaného průběhu prvoinstančního řízení rovněž není zřejmá žádná relevantní okolnost, která by žalobci bránila předložit požadované podklady ještě před uplynutím lhůty k tomu stanovené, resp. dodatečně prodloužené (do 26. 4. 2024). Proto, předložil-li žalobce předložil část chybějících podkladů až teprve v rámci doplnění odvolání ze dne 12. 6. 2024 (k němuž připojil i písemnosti vydané finančním a celním úřadem), vyhodnotila žalovaná tento úkon (viz str. 7-8 napadeného rozhodnutí) zcela správně tak, že v průběhu odvolacího řízení předkládány důkazy, které mohly být uplatněny již dříve. Za této procesní situace žalovaná správně dovodila účinky koncentraci řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, a proto k listinám předloženým v žalobcově podání ze dne 12. 6. 2024 správně nepřihlížela. Současně s odkazem na příslušnou judikaturu přesvědčivě vysvětlila, že žalobcovo opomenutí doložit podklady ve stanovené lhůtě nemůže být Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zhojeno až v rámci odvolacího řízení (viz str. 8 napadeného rozhodnutí a tam citovaná část rozsudku NSS ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34). Skutečnost, že řízení před správními orgány obou stupňů tvoří jeden celek, nemá na uvedené žádný vliv a nepředstavuje žádnou výjimku pro odchýlný přístup k uplatnění zásady koncentrace řízení.

29. Pouze pro úplnost soud podotýká, že i kdyby (hypoteticky) ke koncentraci řízení nedošlo a žalovaná by k listinám přiloženým k žalobcově podání ze dne 12. 6. 2024 přihlížela jako k důkazům, pak ani v takovém případě by vady žádosti ještě nebyly zcela odstraněny. Stále by totiž chybělo potvrzení o tom, že úhrnný měsíční příjem a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které žalobce nedodal nikdy. Jinak řečeno, i při případném kladném zohlednění (opožděně) doloženého potvrzení finančního a celního úřadu o bezdlužnosti vůči státu by stále scházel doklad prokazující žalobcovy relevantní příjmy. I v takovém případě by vady žádosti zůstaly nadále neodstraněné a důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
30. Za důvodnou soud neshledává ani žalobní námitku, že podání žalobce, které bylo doručeno ministerstvu dne 6. 3. 2024, mělo být vyhodnoceno jako odvolání proti usnesení ze dne 8. 3. 2024. Zde se soud plně ztotožňuje s argumentací žalované, že podání takto nemohlo být vyhodnoceno hned ze dvou důvodů: Za prvé, žalobcovo podání je opatřeno datem 4. 3. 2024 a dle razítka podatelny ministerstva došlo k jeho doručení dne 6. 3. 2024, logicky se proto nemohlo jednat o odvolání proti usnesení vyhotovenému až dne 8. 3. 2024 a vypravenému až dne 11. 3. 2024. V opačném případě by se žalobce odvolával proti dosud neexistujícímu rozhodnutí, což by bylo absurdní. Za druhé, žalobcovo podání ze dne 4. 3. 2024, jež bylo dne 6. 3. 2024 doručeno ministerstvu, je dle svého obsahu toliko oznámením o doložení listin (výpisu z živnostenského rejstříku a rozsudku okresního soudu), naopak z jeho obsahu nelze ani při sebevětší benevolenci dovozovat, že by úmyslem podatele se proti něčemu odvolat, resp. že usilovat o „odklizení“ nějakého vydaného rozhodnutí. Zde má soud spíše pochyby o tom, zda se autorka žaloby vůbec seznámila s obsahem listin, jejichž obsahu se jménem zastupovaného žalobce dovolává.
31. Za důvodnou soud nepovažuje ani obecně formulovanou žalobní námitku, že žalovaná při posuzování dodržení základních zásad správního řízení nezohlednila, že se jedná o cizího státního příslušníka a že tomu nevěnovala důkladnou pozornost při poučení. Vzhledem k míře obecnosti dané žalobní námitky (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42) soudu nezbyvá než konstatovat, že skutečnost, že se jedná o cizího příslušníka, plyne již ze samotné podstaty řízení vedeného v režimu zákona o pobytu cizinců, v němž sotva kdy bude žadatelem občan České republiky. Žalobce v průběhu správního řízení nejenže nikdy nedal najevo, že nerozumí, ale navíc byl po celou dobu zastoupen česky hovořící zmocněnkyní. Soudu proto není příliš zřejmé, co by měla žalovaná v tomto směru více zohledňovat a čím by se měla projevit důkladnější pozornost v rámci poučení. Pouze pro úplnost soud připomíná, že žalovaná i nad rámec odvolacích námitek věnovala v odůvodnění značnou pozornost tomu, že žalobce pochází z Ukrajiny sužované vojenským konfliktem, a nastínila mu i postup pro zachování oprávnění pobytu na území (viz str. 9 napadeného rozhodnutí).
32. Lichá je rovněž žalobní námitka týkající se narušení právní jistoty a legitimního očekávání ve spravedlivé rozhodování správního orgánu. Jde opět o námitku značně obecnou až vágní,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

ke které se soud se stejnou mírou obecnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42) konstatuje, že zmiňované principy právní jistoty a legitimního očekávání neslouží k tomu, aby se jich účastník dovolával za účelem zproštění se své vlastní odpovědnosti za nedostatky podané žádosti. Dle soudu naopak mohl žalobce na základě svých dosavadních zkušeností legitimně očekávat, že jeho žádosti bude vyhověno jen tehdy, pokud bude splňovat zákonem vyžadované podmínky. Jestliže předmětem jeho žádosti bylo prodloužit jeho dosavadní pobytové oprávnění, je logické, že žalobce v minulosti již žádost o udělení pobytového oprávnění podával. Tím pádem musel i jako práva neznalý cizí státní příslušník alespoň rámcově předvídat, že bez doložení všech náležitostí žádosti (tj. i s doprovodnými doklady) nemůže být jeho žádost kompletní. Pakliže tohoto doložení nebyl ani přes výzvy správního orgánu schopen (byť zřejmě vlivem nedůslednosti jeho zmocněnkyně ve správním řízení), sotva může důvodně namítat porušení právní jistoty a legitimního očekávání ve spravedlivé rozhodování správního orgánu

IV. Závěr a náklady řízení

33. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
34. Ve věci byla úspěšná žalovaná, již žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.; výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 27. června 2025

Josef Straka v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.